

ما از دولت اضلاع متحده ميخواهيم تا به جنگ در افغانستان و پاکستان پايان دهد

متن حاضر، چکیده اعلامیه کاملی است که ميتوانيد از طريق سايت ذيل به آن دسترسي پيدا کنيد:

<http://www.cpdweb.org/stmts/1014/stmt.shtml>

هم اکنون زمان برگرداندن روند توسعه جنگ هاي اضلاع متحده در افغانستان و پاکستان است؛ زمانیکه روشن سخن گفتن و شفافیت سازی ميتواند سبب تغییر شود. بدین وسیله ما با قاطعیت اعلام میکنیم که مخالف گسترش جنگ در منطقه و خاستار خروج کامل تمامی نیروهاي اضلاع متحده و ناتو از افغانستان و پاکستان هستیم. همچنین اعلام میداریم که باید به حمله هاي هوايماهاي بدون سرنشین در هر دو کشور پایان داده شود.

در حال حاضر، ۱۰۸۰۰۰ نیروي ناتو که ۶۸۰۰۰ نفر آن را نیروهاي امريکايي تشکیل میدهند، در افغانستان حضور دارند. از منظر سرخوردگی امريکايي ها در جنگ، رئیس جمهور اوباما ميتوانست تصمیم بر عدم توسعه جنگ را اتخاذ کند. اما با وجود کاهش نظامیان، اشغال غيرقانوني ميتواند سبب ضربه زدن به زندگی مردم شده و طالبان و القاعده را قوي تر کند. انتخابات تقليبی ریاست جمهوری در افغانستان نیز اعتبار هر چند ناچيز محلي و بين المللي رژیم فاسد کرزي را از بين برده است.

ترس از صدمات پراکنده به ارتش امريکا سبب شده تا آنها از حملات هوايي سنگين استفاده کنند و این سبب مرگ افراد غيرنظامي بي پناه را در پی داشته است. غير از انهدام شبکه هاي تروريستي، این حملات هوايي، تنها دشمني عموم مردم را نسبت به جنگ اضلاع متحده و ناتو، عميق تر کرده و سبب میشوند تا مردم افغانستان و پاکستان بیشتر به طرف طالبان کشيده شوند. پیش از این نیز، يك چهارم مردم افغانستان معتقد بودند که حملات به نیروهاي امريکايي و ناتو، توجیه پذیر است.

به دليل کشتار معمول غيرنظامیان و علاوه بر آن، حمايت طولاني مدت و اشنگن از ديکتاتور مشرف، هم اکنون، افکار عمومي پاکستان، اضلاع متحده را حتي نسبت به هند که دشمن ديرينه پاکستان میباشد، تهديد شماره يك خود به حساب مي آورند.

رفتارهاي اضلاع متحده در افغانستان و پاکستان درحالي صورت مي پذيرد که سيستم نظامي اضلاع متحده در ۴۶ کشور جهان بصورت پراکنده وجود دارد. اردوی امريکا بیش از ۶۰۰ ميليارد دالر در سال که معادل کل مصرف مشابه در ديگر کشورهاي جهان است، داراي مخارج نظامي است. این رفتارها بخشي از تلاش هاي جهاني براي حمايت از قدرت استراتژیک اضلاع متحده میباشد، به ویژه اینکه روسيه و چين نیز بدنبال نفوذ در منطقه میباشدند. از سال ۲۰۰۱ تا کنون، اضلاع متحده ۱۹ پایگاه جديد در افغانستان و کشورهای همسايه تأسيس کرده است.

ساليان درازي است که مردم افغانستان، جنگ و فلاکت را تحمل کرده اند. با خروج طالبان از قدرت، بسياري احساس کردند که آزادي وجود خواهد داشت اما زود معلوم شد که يك عده مزدور جاي قبلي ها را گرفته اند: قوماندانان جنگي و تاجران مواد مخدر که از متحدین شمال و اشغالگران امريکايي و ناتو بودند.

زن ستيزي طالبان تبهارانه و هولناک بود اما وضعيت زنان همچنان ناگوار باقي ماند. با آنکه بخش اعظمي از دختران افغان، پس از سال ۲۰۰۱، به مکاتب رفتند و تعداد معدودي از زنان براي پارلمان انتخاب شدند، اکثریت قریب به اتفاق زنان در خانه محبوس شده يا ناتوان از کار هستند و يا ميترسند به مکتب بروند و به زور ازدواج کنند، در حالی که هنوز سن کمی دارند. قربانیان بدرفتاري و تجاوز [به زنان] با نظام قضايي مواجه هستند که بیشتر با بنياد گرايان احاطه شده است.

افغانستان يکي از فقيرترين کشورها باقي مانده است و ايالات متحده، براي کاهش این فقر هولناک، تقريباً هيچ اقدامي نکرده است؛ در واقع، این مسئله بر تهديد هميشگی خشونت نظامي افزوده و طالبان را قوي تر میکند. در حالیکه اکثریت مردم پاکستان با طالبان مخالفند، شرايط فعلي آنها را کمک میکند تا با قدرت بیشتری رشد کنند. بسياري از

افراد فقیر در شرایط نزدیک به فئودالی زندگی میکنند. برای مثال، در دره سوات، طالبان توانسته اند از ناراضیاتی مستأجران زمین های روستایی برای اهداف ارتجاعي خود بهره ببرند.

در صورتیکه مردم افغانستان و پاکستان فرصتی برای غلبه بر بنیادگرایی، مبارزه با زن ستیزی و ایجاد یک دموکراسی واقعی، پیدا کنند، اضلاع متحده میتواند با توقف جنگ غیرانسانی و غیرقابل پیروزی خود، به آنها کمک کند. نیروهای آزادی خواه ممکن است ضعیف باشند اما آنها هرگز نمیتوانند در وضعیتی که اضلاع متحده افغانستان را اشغال کرده و به پاکستان راکت ارسال میکند و دولت های فاسد را در هر دو کشور، حمایت میکند، رشد کنند.

خروج نیروها از افغانستان بدین معنا نیست که اضلاع متحده تلاش برای کمک به مردم افغانستان و دولت های همسایه بپرهیزد. واشنگتن باید از مذاکرات منطقه ای و استقرار صلح پایدار بین هند و پاکستان حمایت سیاسی کند و کمک های انسان دوستانه در سطح وسیع ارائه دهد.

پایان بخشیدن به دخالت نظامی اضلاع متحده در افغانستان و پاکستان میتواند سبب کاهش دشمنی در میان مسلمانان شده و تخم تروریسم را در منطقه از بین ببرد. همچنین، اضلاع متحده باید نیروهای خود را از کل منطقه خارج ساخته و از حمایت کشورهای خودکامه عربی دست بردارد و برای دولت فلسطینی حمایت واقعی نشان دهد. به منظور مخاطب قرار دادن بدبختی و نابرابری در افغانستان و پاکستان و بسیاری از کشورهای دیگر [منطقه]، ما نیاز داریم تا ثروت عظیم کشور خود را از دست نظامیگری و سلطه طلبی خارج کنیم. ما امضاکنندگان این اعلامیه، خود را وقف کار و تلاش برای این سیاست جدید خارجی کرده ایم.

این اعلامیه در امریکا بوجود آمده است و بیش از هزار و سیصد نفر آنرا امضاء کردند از جمله؛ لزی کاکن، هماهنگ کننده ملی پیشین اتحاد برای صلح و عدل؛ نوام چامسکی، جانتن دمی، فیلمساز؛ مانویلا دوبوس، از بروکلن به طرفداری صلح؛ اریل دورفمن، نویسنده؛ مارتین دابرم، استاد برجسته متقاعد تاریخ؛ دانیال السبرگ، مامور سابقه دفاع امریکا که مدارک پانتگان (ارتش امریکا) را فاش کرد؛ ایرین گندزیر، از پوهنتون باستن؛ تام هیدن، کرس هدجس، داگ ایرلین، روزنامه نگار؛ دیو مارش، نویسنده و نطق؛ چارلت فیلیپس، از بروکلن به طرفداری صلح؛ پیتر روسبرگ، ماتیو روسچایلد، ویراستار مجله پراگراسیو؛ استفان شالوم، ویلیام پترسن، از پوهنتون نیوجرسی؛ الیکس کیت شارمان، نویسنده؛ دیوید سوانسون، نویسنده کتاب اتمام رئیس جمهوری امپراطوری و تشکیل اتحادیه کامل؛ امانیول والرستاین، دانشگاه یل؛ و کرنل وست. سازمانهای نامبرده فقط برای شناسایی کردن ذکر شده است.

آدرس: انجمن صلح و دموکراسی

امریکا، نیویورک

نیویورک ۱۰۰۲۵

برادوی ۲۷۹۰

شماره ۱۲

سایت اینترنتی: www.cpdweb.org

ایمیل: cpd@igc.org